

РЕШЕНИЕ

№ 30132

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 13.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **3504** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. С. В., с адрес: [населено място], чрез адв. И., срещу решение № ПИ-75/05.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на оспорващия срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. № С260022-022-0013692/16.02.2026 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - С., по изпълнително дело № 22020036541/2002 г.

С ПНОМ, на осн. чл. 200 и чл. 202, ал. 2 ДОПК, е наложен запор върху вземане на длъжника от трето задължено лице — ТП на НОИ С., за обезпечаване на публични задължения в общ размер 12 348,85 евро.

Жалбоподателят твърди, че постановлението не съдържа изискуемите реквизити по чл. 196 ДОПК, доколкото не сочи конкретно кои публични задължения по основание и размер обезпечава наложеният запор и че липсва изложение на фактическите и правни основания за обезпечителната нужда. Твърди по същество, че полученият от него доход е единствено пенсия в размер около 456 евро, която е под несеквестрируемия минимум по чл. 213, ал. 1, т. 5 ДОПК (минимална работна заплата — 620,20 евро към 01.01.2026 г.), поради което счита наложената мярка за незаконосъобразна. Иска отмяна на обжалвания акт. Претендира разноски за държавна такса.

Ответникът — директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по мотивите, изложени в решение № ПИ-75/05.03.2026 г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е допустима, подадена е в срока и от субект по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на задължителното обжалване по административен ред, съгласно чл. 197, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, и подлежи на разглеждане по същество.

Административното производство е било образувано по жалба на В. срещу процесното ПНОМ. С постановлението е наложен запор върху вземане на длъжника от трето задължено лице – ТП на НОИ - С., за обезпечаване на изискуеми публични задължения в общ размер на 12 348,85 евро, дължими по изпълнително дело № 22020036541/2002 г., образувано за принудително събиране на публични вземания, произтичащи от ревизионен акт и от данъчни декларации на длъжника (задължения за здравноосигурителни вноски, ДОО, УПФ, по ЗДДФЛ и ДДС). Постановлението е връчено на длъжника на декларирания електронен адрес на 17.02.2026 г.

На основание чл. 202, ал. 2 във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 2 ДОПК публичният изпълнител е изпратил запорно съобщение изх. № С250022-119-0005202/16.02.2026 г. до ТП на НОИ С. (л. 21), в което изрично са посочени ограниченията по чл. 213, ал. 1, т. 5 и ал. 2 ДОПК относно несеквестируемия размер на пенсията и социалните помощи. С писмо изх. № 3011-21-41/18.02.2026 г. ТП на НОИ - С. е уведомило публичния изпълнител, че вземането по запора се признава за основателно, но не могат да се правят удръжки, тъй като получаваната пенсия/добавка е под размера на минималната работна заплата за страната (620,20 евро от 01.01.2026 г. съгласно ПМС № 243/13.11.2025 г., обн. ДВ, бр. 98/2025 г.), поради което е съобразена нормата на чл. 213, ал. 1, т. 5 и ал. 2 ДОПК.

От правна страна решаващият орган е приел жалбата срещу ПНОМ за неоснователна. Приел е, че ПНОМ е издадено от компетентен орган и в предвидената форма. Налагането на запор върху вземане от трето задължено лице е предприето на самостоятелно основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2 ДОПК, а запорното съобщение е акт с уведомителен характер, а не отделен властнически акт.

По съществото на спора в административната му фаза е прието, че предпоставките по чл. 195, ал. 1-3 ДОПК за налагане на обезпечителна мярка са налице – публичните задължения на длъжника са установени по основание и размер, изискуеми са поради изтичане на сроковете за доброволно плащане по чл. 178, ал. 1 ДОПК, а преценката на публичния изпълнител за наличие на обезпечителна нужда (затруднено бъдещо събиране на вземането) е мотивирана въз основа на анализ на размера на задълженията, наличното имущество и възможността за бърза ликвидност на обезпечението. Прието е, че длъжникът не е упражнил правото си по чл. 195, ал. 6 и чл. 214, ал. 1 ДОПК да обяви цялото си имущество и да поиска насочване на изпълнението към друг актив, нито е поискал замяна на обезпечението по чл. 199, ал. 1 ДОПК, поради което възраженията му в тази насока са приети за неоснователни.

Относно съответствието на акта с материалния закон, решаващият орган е приел, че доколкото не се спори, че единственият доход на длъжника е пенсия, приложение намира ограничението по чл. 213, ал. 1, т. 5 ДОПК, съгласно което несеквестируема е пенсията до размера на минималната месечна работна заплата (620,20 евро към датата на издаване на акта), както и ограничението по чл. 213, ал. 2, т. 2 ДОПК относно социалните помощи. Установено е, че в запорното съобщение до ТП на НОИ - С. изрично са възпроизведени тези законови ограничения и са дадени указания за спазването им, а от отговора на НОИ се установява, че към длъжника фактически не са правени и не могат да бъдат правени удръжки от пенсията, доколкото нейният размер не надвишава определения от закона минимум. При това положение решаващият орган е приел, че наложената обезпечителна мярка не засяга несеквестируемия доход на длъжника, а само поставя под запор евентуален бъдещ остатък над законовия минимум, поради което е съответна на чл. 213, ал. 1, т. 5 и ал. 2 ДОПК и не нарушава правото на защита на жалбоподателя.

С молба от 13.07.2026 г. ответникът е представил по делото допълнителни доказателства, а

именно Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С260022-193-0000854/01.07.2026 г., издадено от публичния изпълнител на основание чл. 208, ал. 1 ДОПК, с което запорът, наложен с процесното ПНОМ № С260022-022-0013692/16.02.2026 г. върху вземането от ТП на НОИ - С., е отменен частично за сумата 10 779,16 евро, респ. оставащото задължение е за сумата 1 569,69 евро.

Съдът, въз основа на представените по делото доказателства и след служебна проверка по чл. 168 вр. чл. 146 АПК вр. § 2 ДР ДОПК на законосъобразността на оспорения акт, приема за установено следното от правна страна:

Обжалваното Решение № ПИ-75/05.03.2026 г. е издадено от директора на ТД на НАП - С. в кръга на предоставените му правомощия по чл. 197, ал. 1 ДОПК, в писмена форма. Потвърденото с него ПНОМ № С260022-022-0013692/16.02.2026 г. е издадено от компетентен орган — публичен изпълнител при ТД на НАП - С., съгласно правомощията по чл. 167 ДОПК, в предвидената в чл. 196 ДОПК писмена форма.

Възражението на жалбоподателя за липса на реквизити по чл. 196 ДОПК е неоснователно. От съдържанието на ПНОМ се установява, че то индивидуализира длъжника, размера на обезпечаваното задължение (12 348,85 евро по изпълнително дело № 22020036541/2002 г.), правното основание за налагане на мярката (чл. 200 и чл. 202, ал. 2 ДОПК) и вида на обезпечението — запор върху вземане от трето задължено лице. Наличието на фактическо и правно основание, свързано с обезпечителната нужда, е изложено и в потвърждаващото решение, което възпроизвежда съображенията на публичния изпълнител по чл. 195, ал. 1-3 ДОПК относно риска от затруднено събиране на вземането предвид размера на задълженията и липсата на обявено от длъжника имущество по чл. 195, ал. 6 ДОПК. Задължение да се посочва конкретно кои публични задължения по основание и размер обезпечава наложеният запор - в закона няма.

Съгласно чл. 198, ал. 3 ДОПК запор и възбрана за публични вземания не могат да се налагат върху имуществата по чл. 213 ДОПК. Съгласно чл. 213, ал. 1, т. 5 ДОПК несеквестрируема е пенсията в общ размер до минималната работна заплата месечно.

От доказателствата по делото се установява, че в запорното съобщение с изх. № С250022-119-0005202/16.02.2026 г., изпратено от публичния изпълнител до третото задължено лице - ТП на НОИ - С., изрично са възпроизведени ограниченията по чл. 213, ал. 1, т. 5 и ал. 2 ДОПК и е указано на третото задължено лице да се убеди по безспорен начин за несеквестрируемия характер на сумите преди изплащането им. С писмо изх. № 3011-21-41/18.02.2026 г. ТП на НОИ - С. е потвърдило, че поради размера на пенсията под минималната работна заплата удръжки по наложения запор не могат да се извършват.

При тези факти съдът съобразява че налагане на запор върху вземане за пенсия не съставлява нарушение на чл. 213, ал. 1, т. 5 ДОПК, доколкото запорното съобщение съдържа изрично указание за несеквестрируемия минимум и третото задължено лице действително не извършва удръжки над допустимия размер. Съобразно т. 3 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, наложеният запор върху пенсия не обхваща несеквестрируемата ѝ част, независимо че формално е насочен към цялото вземане на длъжника от третото задължено лице. По тези съображения самото насочване на обезпечителната мярка към вземането от НОИ не съставлява нарушение на материалния закон, доколкото в конкретния случай несеквестрируемият минимум е бил надлежно съобразен от третото задължено лице при изплащане на сумите (вж. и определение № 591/18.10.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 541/2010 г., IV г. о.).

Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, а обезпечителната мярка следва да съответства по размер на обезпечаваното задължение. Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, доколкото не

съществува изпълнително основание за нейното поддържане в съответния обхват.

От представеното по делото Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С260022-193-0000854/01.07.2026 г., издадено от публичния изпълнител на основание чл. 208, ал. 1 ДОПК, се установява, че самият административен орган е констатирал несъответствие между размера на наложения с процесното ПНОМ заповест (12 348,85 евро) и актуалния размер на обезпеченото публично задължение, като е отменил заповеста за разликата от 10 779,16 евро, потвърждавайки го единствено за сумата 1 569,69 евро.

При това положение съдът намира, че към момента на приключване на съдебното дирене изпълнително основание по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК съществува единствено до размера на 1 569,69 евро, а за разликата от 10 779,16 евро такова липсва — обстоятелство, признато и от самия административен орган. В тази част Решение № ПИ-75/05.03.2026 г., с което е потвърдено ПНОМ № С260022-022-0013692/16.02.2026 г. в пълния му първоначален обхват, се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено, ведно с потвърденото с него постановление, в частта относно сумата над 1 569,69 евро.

За остатък от 1 569,69 евро наложената обезпечителна мярка съответства на актуалния размер на публичното задължение, при спазване на изискванията на чл. 213, ал. 1, т. 5 и ал. 2 ДОПК, поради което жалбата в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разностите

С оглед изхода на спора — частична основателност на жалбата — разностите по делото следва да се възложат съобразно уважената и отхвърлената част от жалбата по реда на чл. 143, ал. 1 и ал. 3 АПК вр. § 2 ДР ДОПК. На жалбоподателя се дължат разноси, като се претендирани такива само за държавна такса – 5, 11 евро.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, в размер определен от съда на осн. чл. 161, ал. 1, изр. второ от ДОПК, като с оглед фактическата и правна сложност на спора съдът го определя в размер на 45, 11 евро или по компенсация в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 40 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК вр. § 2 ДР ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-75/05.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-022-0013692/16.02.2026 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта относно наложения заповест върху вземане на В. С. В., от трето задължено лице — ТП на НОИ - С., за сумата над 1 569,69 евро

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. В. срещу Решение № ПИ-75/05.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С. в останалата ѝ част

ОСЪЖДА В. С. В. с адрес в [населено място], [улица] да заплати на Националната агенция за приходите сумата 40 евро – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно